

Opravična št.:

Up-193/00

ECLI:

ECLI:SI:USRS:2002:Up.193.00

Akt:

Ustavna pritožba A. A. zoper sklep Višjega sodišča v Celju št. Kp 72/2000 z dne 7. 3. 2000 v zvezi s sklepom Okrajnega sodišča v Celju št. K 134/97 z dne 16. 4. 1999

Ustavna pritožba A. A. zoper sklep Višjega sodišča v Celju št. Kp 72/2000 z dne 7. 3. 2000 v zvezi s sklepom Okrajnega sodišča v Celju št. K 134/97 z dne 22. 10. 1999

Izrek:

Ustavna pritožba A. A. zoper sklep Višjega sodišča v Celju št. Kp 72/2000 z dne 7. 3. 2000 v zvezi s sklepom Okrajnega sodišča v Celju št. K 134/97 z dne 16. 4. 1999 se ne sprejme. Ustavna pritožba A. A. zoper sklep Višjega sodišča v Celju št. Kp 72/2000 z dne 7. 3. 2000 v zvezi s sklepom Okrajnega sodišča v Celju št. K 134/97 z dne 22. 10. 1999 se zavrže.

Evidenčni stavek:

Ker oškodovanec kot tožilec po ustaljenem stališču Ustavnega sodišča ni upravičen vložiti ustavne pritožbe zoper odločbo, s katero je bil kazenski postopek ustavljen ali je bil obdolženec oproščen, je Ustavno sodišče ustavno pritožbo v delu, v katerem se nanaša na sklep o ustavitvi postopka zavrglo.

Ker pritožnik ni izkazal, da bi bilo dejansko stanje, ki je bilo podlaga za naložitev denarne kazni zaradi motenja reda, ugotovljeno očitno napačno, za kršitev jamstva enakega varstva pravic (22. člen Ustave) očitno ne gre.

Geslo:

Enako varstvo pravic.

Ustavna pritožba (legitimacija za vložitev).

Neupravičena oseba kot vlagatelj ustavne pritožbe.

Pritrdilno ločeno mnenje ustavnega sodnika.

Pravna podlaga:

Ustava (URS), 22. čl.

Zakon o Ustavnem sodišču (ZUstS), 3. al 1. odst. in 1. al. 2. odst. 55. čl.

Opomba:

Polno besedilo:

Up-193/00-12

13. 12. 2002

SKLEP

Ustavno sodišče je v postopku za preizkus ustavne pritožbe A. A. iz Ž. na seji senata dne 28. novembra 2002 in v postopku po četrtem odstavku 55. člena Zakona o Ustavnem sodišču (Uradni list RS, št. 15/94)

sklenilo:

1. Ustavna pritožba A. A. zoper sklep Višjega sodišča v Celju št. Kp 72/2000 z dne 7. 3. 2000 v zvezi s sklepom Okrajnega sodišča v Celju št. K 134/97 z dne 16. 4. 1999 se ne sprejme.
2. Ustavna pritožba A. A. zoper sklep Višjega sodišča v Celju št. Kp 72/2000 z dne 7. 3. 2000 v zvezi s sklepom Okrajnega sodišča v Celju št. K 134/97 z dne 22. 10. 1999 se zavrže.

Obrazložitev

A.

1. S prvostopenjskim sklepom, navedenim v 2. točki izreka, je bil ustavljen kazenski postopek zaradi kaznivega dejanja krive izpovedbe po prvem odstavku 289. člena Kazenskega zakonika (Uradni list RS, št. 63/94 in nasl. - KZ), začet na podlagi obtožnega predloga pritožnika kot oškodovanca. Z drugostopenjskim sklepom je bila pritožba zoper ta sklep zavržena kot neutemeljena. Pritožnik meni, da vročitev vabila na glavno obravnavo, razpisano za dan 14. 10. 1999, ni bila opravljena v skladu s 118., s 119. in s 121. členom Zakona o kazenskem postopku (Uradni list RS, št. 63/94 in nasl. - ZKP). Vabljenje naj tudi ne bi bilo opravljeno pravočasno. S tem naj bi bila podana bistvena kršitev določb kazenskega postopka.

Drugostopenjskemu sklepu pritožnik očita, da ne odgovarja na pritožbene navedbe.

2. S prvostopenjskim sklepom, navedenim v 1. točki izreka, je bila pritožniku zaradi motenja reda na glavni obravnavi izrečena denarna kazen 30.000 tolarjev. Drugostopenjsko sodišče je pritožbo zoper ta sklep zavrnilo kot neutemeljeno. V zvezi s tema sklepoma je pritožnik navedel, da mu ni znano, zakaj je bil med glavno obravnavo dvakrat opomnjen. Sam naj bi reda ne motil.

Opomini naj bi bili reakcija sodišča na njegovo vlogo, v kateri naj bi podal pripombe na zapisnike s prejšnjih obravnav. Sodišče naj bi ga že na začetku glavne obravnave vprašalo za podatke o zaposlitvi in o mesečnih dohodkih, kar naj bi kazalo na namen, da pritožniku izreče kazen. Ker naj ne bi bil imel možnosti, da poda pripombe na zapisnik, naj bi bili pritožniku kršeni pravica do pravnega sredstva (25. člen Ustave) in jamstvo enakega varstva pravic (22. člen Ustave). Ker naj bi mu sodišče preprečilo, da priči postavlja vprašanja, naj bi bil kršen 22. člen Ustave.

Pritožnik je še navedel, da naj bi sodišče strank ne obravnavalo enakopravno, ampak naj bi njega šikaniralo.

3. Pritožnik predlaga, naj Ustavno sodišče izpodbijane sklepe razveljavi, če to ni mogoče, pa naj

ugotovi, da so bile z njimi kršene ustavne pravice.

B. - I.

4. Po določbi 50. člena Zakona o Ustavnem sodišču (v nadaljevanju ZUstS) lahko vsakdo ob pogojih, ki jih določa ta zakon, vloži pri Ustavnem sodišču ustavno pritožbo, če meni, da mu je s posamičnim aktom državnega organa, organa lokalne skupnosti ali nosilca javnih pooblastil kršena njegova človekova pravica ali temeljna svoboščina.

5. Po stališču Ustavnega sodišča, sprejetem v sklepu št. Up- 168/98 z dne 10. 5. 2001 (Uradni list RS, št. 52/01 in OdlUS X, 116), zasebni tožilec iz kazenskega postopka ni aktivno legitimiran za vložitev ustavne pritožbe zoper pravnomočno oprostilno sodbo. Glede razlogov za tako odločitev se Ustavno sodišče tudi v tej zadevi sklicuje na obrazložitev sklepa št. Up- 168/98. Zaradi tega je bilo treba ustavno pritožbo v tem delu zavreči (2. točka izreka).

B. - II.

6. Očitki, ki se nanašajo na sklep o naložitvi denarne kazni, se nanašajo na ugotovljeno dejansko stanje. Ustavno sodišče ni instanca sodiščem, ki odločajo v kazenskem postopku, in ne presoja samih po sebi nepravilnosti pri uporabi materialnega in procesnega prava. V skladu s 50. členom ZUstS se Ustavno sodišče omeji na presojo, ali sporna odločitev temelji na kakšnem, z vidika varstva človekovih pravic, nesprejemljivem pravnem stališču ali če je tako očitno napačna ter brez razumne pravne obrazložitve, da jo je mogoče oceniti za arbitrarno in samovoljno.

7. Prvostopenjsko sodišče je sklep o denarni kazni utemeljilo z ugotovitvijo, da je bil pritožnik med zaslišanjem priče dvakrat opomnjen zaradi motenja reda. Ko mu je sodišče prepovedalo vprašanje, ki naj ne bi bilo povezano z zadevo, pa naj bi pritožnik protestiral in se začel prerekati s sodnico.

Drugostopenjsko sodišče je na podlagi zapisnika in na podlagi pritožbenih navedb sklenilo, da je bil razlog za ukrepe sodišča v okviru zagotavljanja reda. Pritožnik v ustavni pritožbi ni navedel okoliščin, ki bi kazale, da je dejansko stanje, ki je bilo podlaga za odločitev sodišč, očitno napačno. Za kršitev 22. člena Ustave zato očitno ne gre.

8. Pritožnikove trditve, da ni imel možnosti dati pripomb na zapisnik in postavljati vprašanj priči, zaradi česar naj bi bili kršeni pravici iz 22. in iz 25. člena Ustave, se ne nanašajo na izpodbijani sklep o naložitvi denarne kazni. Te kršitve bi mogle uveljavljati v pravnih sredstvih zoper končno odločbo.

9. Po navedenem Ustavno sodišče ustavne pritožbe zoper sklepa, navedena v 1. točki izreka, ni sprejelo v obravnavo.

C.

10. Senat Ustavnega sodišča je sprejel ta sklep na podlagi tretje alineje prvega odstavka in prve alineje drugega odstavka 55. člena ZUstS v sestavi: predsednik senata dr. Zvonko Fišer ter člana dr. Ciril Ribičič in dr. Mirjam Škrk. Sklep je sprejel soglasno. Sodnik Ribičič je dal pritrdilno ločeno mnenje k 5. točki obrazložitve. Ker senat ustavne pritožbe ni sprejel, je bila zadeva v skladu z določbo četrtega odstavka 55. člena ZUstS predložena drugim sodnicam in sodnikom Ustavnega sodišča. Ker se za sprejem niso izrekli trije od njih, ustavna pritožba ni bila sprejeta v obravnavo.

Predsednik senata

dr. Zvonko Fišer

Up-193/00

3. 12. 2002

Pritrdilno ločeno mnenje sodnika dr. Ribičiča

k točki 5 obrazložitve sklepa

V odklonilnem ločenem mnenju v zadevah št. Up- 168/98 in št. Up- 268/97 sem pojasnil razloge, zakaj se ne strinjam s stališčem Ustavnega sodišča, po katerem zasebni in subsidiarni tožilec nista upravičeni osebi za vložitev ustavne pritožbe. Menim namreč, da bi moralo Ustavno sodišče vsebinsko presoditi, ali so bile pritožniku kršene ustavne pravice, in v primeru pozitivnega odgovora sprejeti ugotovitveno sodbo, ki pa ne bi posegla v pravnomočno oprostilno kazensko sodbo. Pri teh razlogih vztrajam in jih bom poskušal ponovno uveljavljati takrat, ko bom ocenil, da je zaradi specifičnosti nove konkretne zadeve ali iz drugih razlogov realno pričakovati, da bi Ustavno sodišče lahko zavzelo drugačno stališče. Do takrat pa se bom podredil večinsko sprejetemu stališču Ustavnega sodišča glede tega vprašanja. Zato sem v konkretni zadevi glasoval za zavrženje (čeprav me njeno nosilno stališče glede tega, da zasebni tožilec ni aktivno legitimiran za vložitev ustavne pritožbe, ne prepriča). V nasprotnem primeru bi ponovno sprožil razpravo in odločanje celotnega Ustavnega sodišča o zadevi, o kateri je nedavno odločilo po obsežni razpravi in ne da bi bilo mogoče realno pričakovati drugačno odločitev

dr. Ciril Ribičič

Vrsta zadeve:

ustavna pritožba

Vrsta akta:

posamični akt

Vlagatelj:

Datum vloge:

5. 6. 2000

Datum odločitve:

28. 11. 2002

Vrsta odločitve:

sklep

Vrsta rešitve:

nesprejem ustavne pritožbe

Objava:

Dokument:

US21919